

[Skatteministeren]

at spille på det ganske særegne i den pågældende sag, kunne måske så slippe fri, bare fordi sagen kun har betydning for nogle få. Der må vel gælde den samme ret for alle. En sag bliver ikke principiel af at angå et stort antal skatteydere; hertil må også kræves, at sagen drejer sig om noget fundamentalt i fortolkningen af en retsregel.

Endelig skal jeg sige, at når jeg har henvist til det forslag, den tidligere regering havde fremsat om, at det var et uafhængigt appelnavn, der skulle træffe disse afgørelser, så var det, fordi jeg allerede i efteråret 1987 forudså, at når det er skatteministeren, der skal træffe afgørelserne, gøres disse afgørelser til genstand for partipolitisk strid. Det kunne man undgå ved at lægge afgørelserne i et uvildigt appelnavn.

Men jeg vil selvfølgelig ikke løbe fra det ansvar, som en skatteminister må have, og så administrerer jeg altså i overensstemmelse med det, som jeg mener er et rimeligt administrativt princip. Men jeg vil gerne vise den åbenhed, at kompetencen lægges i et uvildigt appelnavn, for det kan også have sine fordele, og det er det, jeg har ønsket at tilkendegive.

(Kort bemærkning).

Jens Thoft (SF):

Ministeren brugte meget af sin taletid til at gennemgå min holdning i forbindelse med lovforslaget fra 1987. Men det, der var problemet, og som jeg kritiserede i forbindelse med lovforslaget fra 1987, var, at det var latterligt, at det var overflødig og i øvrigt et pragtfuldt eksempel på, at skatteministeren snarere er minister for store armbevægelser end minister for skatter og afgifter. For den kompetence, han bad Folketinget om, og som han jo aldrig fik – ministeren fik jo ikke sit lovforslag igennem, lad os lige slå det fast med syvtommersøm – den tiltog han sig blot efterfølgende. Og det var lige præcis det, jeg påpegede i den pågældende debat.

Endelig vil jeg gøre opmærksom på, at det også er forholdsvis få sager, der er blevet anket tidligere. I øvrigt har skattemyndighederne i størsteparten af disse – men jeg ved godt, at det langt fra er alle – fået medhold.

Ministeren sagde også, at hvor retstilstanden er u hensigtsmæssig eller uafklaret, må der en lovændring til. Ja, det kan jeg da i princippet ikke være uenig med ministeren i, men så får ministeren store problemer med at skære lov-

givningen til i sit departement, så det omfatter alle mulige tænkelige hummlejtregere. Det er jo et problem i et kompliceret samfund, som udvikler sig meget hurtigt, at det er overordentlig svært at tage højde for alle hummlejtregene. Derfor er man nødt til at formulere sig en lille smule blødt, så man har rimelig sikkerhed for, at lovgivningen faktisk også kommer til at dække ikke bare det, vi lige præcis tænker på ved lovgivningen, men også de parallelhummlejtregere, som advokater og revisorer kan finde på.

Jeg mener, ministeren med sin holdning giver de professionelle – det er ikke hjemmehjælperen, og det er ikke lastoptageren, det er jo ikke dem, det drejer sig om, men de professionelle skattespekulanter – alle kort på hånden.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Skatteministeren har en hel del ret i den observation, at der er nogen forskel på, hvad jeg sagde fra denne talerstol primo november 1987, og hvad jeg siger nu primo november 1989, men det hænger bare sammen med min sædvanlige troskyldige menneskeindstilling. Dengang havde skatteministeren siddet i sit embede i 1½ måned, og jeg var altså så troskyldig at regne med, at han nok ville vise sig at være så afbalanceret og fornuftig, som jeg regner med at alle mennesker er – vi havde jo ikke fået erfaringerne med ministeren.

Nu, hvor han har siddet 20 gange så lang tid i sit embede, har vi set, at han har opført sig ganske outreret på det område, som man taler om. Den, man elsker, tugter man jo, når muligheden viser sig, og det er altså det, der er sket her i begyndelsen af november 1989.

Der er anledning til at gøre ministeren opmærksom på, at der er nogen misforstået idealisme i de synspunkter, som han senest gjorde gældende fra denne talerstol ved sit sidste indlæg. Det er så ganske åbenbart, at der er større grund til at lade en afgørelse passere uden at køre den gennem flere instanser, når den ikke må forventes at have betydning for en større mængde mennesker, end hvis der er tale om noget, som har betydning for mange mennesker. Det er ikke bare pengene, det drejer sig om, men der er også tale om, at en domsafgørelse i en højere instans, der har haft lejlighed til at